

Wilhjelm (VS):

Jeg skal ikke diskutere med hr. Bjørn Poulsen, for jeg tror, vi har stort set den samme viden om, hvad de investeringer er gået til. Det, hr. Bjørn Poulsen her fremhæver, er én side af sagen, og den er da også interessant, men det var ikke så meget det, jeg havde fat i. Mit ærinde var at vise, hvordan støtteordninger, både støtten gennem skibskreditfonden, egnsudviklingsmidler og midler fra investeringsbanken osv., er gået til bortrationalisering af arbejdspladser. Andet var der såmænd ikke i det, og vi kan formodentlig ikke blive uenige om, at det er det, disse midler primært er gået til.

Endvidere har jeg påvist – det har ingen kunnet bestride, for det er hentet ud fra kontaktudvalgets rapport – hvordan fortjenesterne er steget helt enormt, hvordan overskuddet i procent af omsætningen aldrig har været større for værftsindustrien, hvordan den har overskredet gennemsnittet for den almindelige industri i gennemsnit, som den ikke har kunnet hamle op med hidtil, og hvordan overskuddet i procent af egenkapitalen simpelt hen er enestående, også sammenlignet med andre brancher.

Så kom der en masse bemærkninger om, at det er et korstog for ineffektivitet, som handelsministeren sagde, eller som hr. Poul Nielson sagde: at det var en beklagelse af, at lønandelen var faldet. Jeg har ikke holdt mig til beklagelser eller det modsatte, jeg har konstateret, hvad det er, denne krise er blevet brugt til. Eller, som CD sagde, det var bagstræv ud over alle grænser.

Men jeg skal da ikke lægge skjul på, at der var indeholdt en kritik – det er ikke første gang, men det var måske mere dokumenteret denne gang, og det har ingen rigtig kunnet hamle op med, og derfor kommer det til de dér skældsord, eller hvad det nu er – af disse bevidstløse støtteordninger. Det, det viser frem til, er, at de, der er gået ind for disse støtteordninger, må bekende kulør, de må væk fra alt det hykleri om, at dette her drejer sig om beskæftigelsen. Jeg vil da gerne kreditere CDs ordfører for, at han i hvert fald ikke havde noget tilbage af – eller var det den konservative ordfører? – at man slet ikke måtte sige noget positivt om beskæftigelseshensynet her, for det ville jo være det rene bagstræv. Det er da ærlig snak. Men de

øvrige: socialdemokratiet og venstre osv., der har stået for disse støtteordninger gennem alle disse år, både hvor man opbyggede overkapaciteten, og hvor man gav muligheder for at benytte krisen til direkte bortrationalisering af arbejdspladser, for deres vedkommende synes jeg det var på tide at bekende kulør, og det gør man i og for sig indirekte, når man siger, at en kritik af denne støtte med bortrationalisering af arbejdspladser er bagstræverisk og et korstog for ineffektivitet.

Jeg mener ikke, at vi står for ineffektivitet eller bagstræv, men vi har under denne krise utallige gange, så at sige for hver eneste støtteordning, der er vedtaget herinde, kunnet påpege, at her ændrer man balancepunktet, hvor det kan betale sig at beskæftige menneskelig arbejdskraft, til fordel for at investere i nogle maskiner. Det har man gjort med sine finansieringsfonde for dagspressen, med sin støtte til hotelbranchen og alle mulige andre ting, og et af de allerklareste eksempler er det, vi har her. Når man så påviser, at det faktisk lige præcis er det, der er sket i disse fire år under krisen, at man har støttet en bortrationalisering af arbejdspladser, så lad os få kortene på bordet i stedet for den snak om korstog for ineffektivitet. Lad os få kortene på bordet og få den direkte erkendelse fra hr. Poul Nielson og fra handelsministeren om, at det faktisk også er det, man har villet, at man har villet bortrationalisere arbejdspladser, at det er det, der er hensigten med disse støtteordninger.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jensen (DKP):

Det er et spørgsmål om virkelighedsfor nægtelse. Hvad er kendsgerningerne? Det er, at vi har en videnskabelig forskning, en teknisk kunnen, en faglig kvalitet og et effektivt produktionsapparat inden for skibsværfterne. Vi ved også, at alle tegn tyder på, at der i perioden 1983–85 igen vil blive brug for de skibsværfter. Derfor drejer det sig om at overleve i den periode. Derfor drejer det sig også om at sikre beskæftigelse og at sikre, at det, som samfundet yder i den periode, ikke bare bliver omsat i profit eller spekulation. Det er det, vi har peget på, og det er ikke virkelighedsfor nægtelse eller fjernelse fra, at der er krise i det kapitalistiske økonomiske system. Det har vi også peget på.